

## POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z odwołania „G.” Sp. z o.o. we W.  
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału we W.  
z udziałem D.D., „G” Sp. z o.o. we W.  
o podstawę wymiaru składek,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 15  
grudnia 2020 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...].  
z dnia 16 kwietnia 2019 r., sygn. akt III AUa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od skarżącego na rzecz organu rentowego kwotę  
240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów  
zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

### UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...], wyrokiem z dnia 16 kwietnia 2019 r., oddalił apelację „G.” Sp. z o.o. we W. od wyroku Sądu Okręgowego we W. z dnia 3 września 2018 r., mocą którego oddalono odwołanie Spółki od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział we W. z dnia 4 maja 2017 r., ustalającej podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne D.D. – pracownika Spółki.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego wywiódł pełnomocnik Spółki, zaskarżając wyrok w całości, wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w [...]. Jednocześnie w

skardze kasacyjnej został zawarty wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na występujące w sprawie przesłanki z art. 398<sup>9</sup> § 1, 2 i 4 k.p.c.

Zdaniem skarżącego, w stanie faktycznym sprawy powstają istotne zagadnienia prawne, które sprowadzają się do oceny zasadności zakwalifikowania prac wykonanych przez ubezpieczonego na rzecz zleceniobiorcy i odbieranych docelowo przez płatnika. W przekonaniu autora skargi kasacyjnej taki stan rzeczy wymaga rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy znaczenia pojęć opisanych w art. 8 ust. 2a ustawy systemowej. Nadto z publikowanych wystąpień judykatury nie sposób doszukać się jednoznacznego rozstrzygnięcia przedstawionego wyżej zagadnienia prawnego, zwłaszcza że ma ono precedensowy charakter, który przedstawiono w skardze kasacyjnej. W rezultacie przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wpłynie na jednolitą wykładnię przepisów ustawy systemowej, usuwając z obrotu prawnego zgłaszane wyżej wątpliwości.

Niezależnie od powyższego skarżący podniósł, że Sąd Okręgowy naruszył przepisy postępowania i przepisy prawa materialnego opisane w zarzutach skargi kasacyjnej, co skutkuje jej oczywistością. Tym samym Sąd Apelacyjny w sposób oczywiście błędny rozpoznał apelację, przyjmując ogólnie do wszystkich umów skutek wykonywania ich na rzecz pracodawcy, z którym ubezpieczony pozostawał w stosunku pracy, podczas gdy z całokształtu materiału dowodowego wynika, że część umów dotyczyła czynności niezwiązanych z pracodawcą.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie wskazuje ustawowych przesłanek umożliwiających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, co zostało już wyjaśnione przez Sąd Najwyższy, postanowieniem z dnia 25 czerwca 2020 r., w sprawie III UK 404/19 (niepublikowane). Zatem stronie skarżącej pozostają znane okoliczności prowadzące do odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej. W przedmiotowej sprawie okoliczności są tożsame, podobnie jak redakcja wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z tego względu przypomnieć należy, że skarżący powołał się na istotne zagadnienie prawne, lecz go nie sformułował, co już samo w sobie dyskwalifikuje

daną przesłankę. Za pomocą tej podstawy nie można zwalczać dotychczasowego mechanizmu stosowania prawa, zwłaszcza jeśli jego wykładnia jest powszechnie przyjęta w orzecznictwie i została uwzględniona przez sąd drugiej instancji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 436).

W sprawie nie podano żadnych przesłanek świadczących o ziszczeniu się podstawy związanej z potrzebą wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, gdyż tylko takie uzasadniają przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. *Ergo*, kwalifikowana potrzeba wykładni przepisów nie jest tożsama z istotnym zagadnieniem prawnym, stanowi bowiem odrębną podstawę przedsądu (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.). Idąc dalej, z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wynika jakakolwiek rozbieżność, gdyż w tej części skargi kasacyjnej nie przytoczono w ogóle poglądów judykatury.

W końcu skarżący nie wskazał kwalifikowanych, widocznych *prima facie* defektów stosowania prawa procesowego czy też prawa materialnego. Przyjęty model blankietowego odesłania do zarzutów skargi kasacyjnej (podobnie jak w odniesieniu do dwóch wcześniej omówionych przesłanek) jest ułomny, bowiem te ostatnie obecnie nie podlegają badaniu i nie mogą służyć za wzorzec oceny zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Niemniej należy skarżącemu wyjaśnić, a w zasadzie powtórzyć za Sądem Apelacyjnym, że problematyka stosowania art. 8 ust. 2a stanowiła przedmiot wypowiedzi Sądu Najwyższego (zob. uchwała z dnia 2 września 2009 r., II UZP 6/09, OSNP 2010 nr 3-4, poz. 46; wyroki: z dnia 18 października 2011 r., III UK 22/11, OSNP 2012 nr 21-22, poz. 266; z dnia 22 października 2013 r., III UK 155/12, OSNP 2014 nr 9, poz. 138; postanowienie z dnia 21 kwietnia 2015 r., II UZ 8/15, OSNP 2017 nr 3, poz. 34) jak też doktryny (zob. I. Jędrasik-Jankowska: Konstrukcja uznania za pracownika w prawie ubezpieczenia społecznego, PiZS 2011 nr 8, poz. 22-28; S. Koczur: Beneficjent pracy jako kryterium objęcia systemem ubezpieczeń społecznych M.P.Pr. 2013 nr 9, s. 471 – 474; P. Prusinowski: Obowiązek zapłaty składek a definicja pracownika w prawie ubezpieczeń społecznych, M.Pr. 2011 nr 6, s. 291 – 294). Stanowiła również

przedmiot zainteresowania Trybunału Konstytucyjnego (zob. postanowienie z dnia 27 marca 2018 r., P 1/16, OTK – A 2018, poz. 15), który – co warte odnotowania – wyraził pogląd, że jeżeli określony sposób rozumienia przepisu ustawy utrwalił się już w sposób oczywisty, a zwłaszcza jeśli znalazł jednoznaczny i autorytatywny wyraz w orzecznictwie Sądu Najwyższego (lub NSA), to należy uznać, że przepis ten w praktyce nabrał takiej właśnie treści, jaką odnalazły w nim najwyższe instancje sądowe naszego państwa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2020 r., III UK 104/19, LEX nr 2805036).

Bogaty dorobek judykatury wynika z tego, że poszczególne stany faktyczne w kolejnych sprawach różnią się między sobą. Ewoluuje także schematy organizacyjne pracodawców, przedmioty ich działalności. W ostatnim czasie zagadnienie dotyczące problemu podmiotów zależnych, grup kapitałowych oraz sposobu rozumienia „korzyści pracodawcy” analizował Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 stycznia 2019 r., II UK 477/17 (OSNP 2020 nr 2, poz. 16). Przyjęta tam optyka nie przemawia na rzecz którejkolwiek z podstaw powoływanych przez skarżącego. Zatem i z tej perspektywy skarga kasacyjna nie może być przyjęta do rozpoznania, co obliguje do orzeczenia w myśl art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.

O kosztach procesu orzeczono w myśl art. 398<sup>21</sup> w związku z art. 108 § 1 k.p.c.